

направи едно добро, като скрия на таванътъ въ дюкянътъ си бакърлъкътъ имъ, когато ся върнемъ до година, ако го оставятъ турцитѣ и черкезитѣ тукъ, ще имъ се раздаде пакъ назадъ, ако ли не, да дойдатъ да си го търсятъ тукъ сами ако имъ трѣбва» безъ да обръща внимание на молитѣ на жена си, която стоеше съ плачъ и сълзи на очитѣ да го моли да се остави отъ тия безсѣвѣстни работи и да трѣгватъ да бегатъ като другитѣ люде. Най-сетнѣ нахвърга венчико и имаше що да прави, та дойде пакъ при отпочиналата конница и захванахме разговорътъ; нѣ въ въ часътъ ми подкапи и ми каза: «учителю, разбира се вече работата каква е я, че ще е на бѣгъ, хайде да идимъ да заключимъ училището, черковата и да ся бѣга; защото виждашъ вече, че неостана никой въ селото;» та станахъ и отидохме, дѣто заключихме черковата, училището и черковний дворъ, като оставихме и показахме мѣсто на момчето му Славя, отъ вждѣ да мине прѣзъ дуварѣтъ (зидѣтъ) и зехме ключоветѣ, та ги прѣдадохме на кандидатжигателтъ Днию стояновъ да ги прѣдаде на Криторитѣ черковни, дѣто ги стигне и намѣри. Часѣтъ бѣше 9¹/₂ 10 по турски вечеръ, когато извършихме това и се позапрѣхме извънъ дворѣтъ на мегданлъкѣтъ прѣдъ черковата, ето виждаме попъ Захария съ другаритѣ му да прѣпускатъ конѣтѣ си пакъ назадъ къмъ насъ и да бѣгатъ уплашено, уплашено. Попитахме ги, какво е станало, че се връщатъ пакъ назадъ? — Попъ Захарий плачешкомъ ни каза: «А бе братия, като се връщаме за селото си, и отивахме къмъ Гююленската махала, дѣто ни бѣше отишло цѣлото село съ женитѣ и дѣцата си, сега то се нападишло отъ Черкезитѣ, башибузукитѣ и редовната турска войска и избихъ людетѣ ни, дѣто гърмежитѣ на пушкитѣ, пиецитѣ на людетѣ и огньоветѣ отъ вжщитѣ имъ, които чувахме, като наближавахме рѣченото село, смаяхми се и плачешкомъ дойдохме тукъ, като ще избиятъ женитѣ и дѣцата ни, тогава какво ще правимъ безъ тѣхъ.»

Това като чухме, венчки се смутихме, така щото, конницата стояща още при насъ, зе да се стяга за ижтъ,